

[Hans Jacob Sørensen.]

deres. Jeg tror ogsaa, at det Standpunkt, som vi har gjort gældende, nemlig at der kan blive Adgang for mere end nogle ganske faa Organisationer til at opnaa Forhandlingsret, finder Anerkendelse indenfor store Dele af den danske Tjenestemandstand.

Den højtærede Finansminister var saaa inde paa at omtale Ansvar for det fremsatte Lovforslag, og jeg forstod egentlig den højtærede Minister saaledes, at han maaske havde udtrykt sig noget forkert den første Dag, da han talte; han vilde vise Kommissionen et overordentligt Hensyn, og derfor talte han, som Tilfældet var. Men det er jo ikke nok at henvise til, at Ministeren maaske har udtrykt sig i nogen Grad forkert, der maa det til, at Ministeren gaar helt og fuldt ind for dette Forslag som værende det, det er i denne Forbindelse: et Forslag, der er fremsat med Regeringsmedlemmernes fulde Tilslutning og paa Regeringens Ansvar. Dernæst kom den højtærede Finansminister ind paa en Omtale af, hvad dermed staar i Forbindelse — sat der af Ministeren, af det socialdemokratiske Partis Ordfører, i nogen Maade af det radikale Partis Ordfører —, at havde man nu ikke haft dette Kommissionsforslag, saa var man kommet med noget andet. Vi fik at vide i Dag, at dette andet vilde have bestaaet i en anden Fordeling indenfor Tjenestemandsgupperne med Hensyn til Lønningerne end den, der er stillet op i det forelagte Lovforslag. Ja vel, det var ogsaa det, som Ministeren og navnlig Socialdemokratiets Ordfører antydede forleden og i Gaar, men der har altsaa ikke været Tale om, at Ministeren tænkte sig større Beløb anvendt paa dette Omraade. Det er altid noget, at vi har faaet det klart, thi saa er det jo forholdsvis nemt, ogsaa for de Tjenestemænd, man søger at henvende sig til, at regne ud, hvor meget de kunde have faaet mere. Thi den højtærede Finansministers Opgørelse, der gaar ud paa, at der er planlagt anvendt ca. 700 000 Kr. til „Guldsnorene“ og de øverste Tjenestemænd, ja, den faar jo stadig staa ved Magt. Men een Ting er sikker, og det er, at ogsaa Ministeren saa stærkt har understreget Betydningen af den forbedrede Avancementsordning, men de fleste Penge til „Guldsnorene“ og de øverste Tjenestemænd gaar netop til forbedrede Avancementsforhold, saa der vilde ikke af de 700 000 Kr. være blevet ret meget tilbage til de Forbedringer, som Ministeren stiller visse Folk i Udsigt.

Nu skal jeg indrømme, at det er første Gang, jeg har haft Lejlighed til at være

Medlem af en Kommission, men jeg har haft den Opfattelse hidindtil, at naar en Kommission har arbejdet, og naar den gennem dette Arbejde er naaet til et Resultat, saa er det almindeligt, at Kommissionens Medlemmer gaar ind for det, som de har sat deres Navn under, nemlig Kommissionsindstillingen. Jeg har ogsaa haft den Opfattelse, at naar Regeringen har kunnet anerkende Kommissionens Indstilling og har brugt den som Grundlag for Forslag, den har fremsat, saa har den ansvarhavende Minister — enten Forslaget saa gjaldt det ene eller det andet — ogsaa taget det Standpunkt, at han er gaaet ind for dette Forslag. Men det er noget ganske andet, vi er stillet overfor nu. Vi har oplevet her i dette høje Ting, at to af Kommissionens Medlemmer er staaet op og har sagt: Ja, vi har jo ikke faaet det opfyldt, som vi kunde ønske. Og det er der i og for sig ikke noget at sige til, at de paagældende peger paa det, men naar de saa begynder at omtale, hvad det var, de kunde have ønsket anderledes, ja, saa er man efter min Mening inde paa noget i Retning af Offentliggørelse af Kommissionens Forhandlinger og Kommissionens forskellige Forslag. Og er det det, som de Herrer fra Regeringen og fra Regeringspartierne ønsker, saa skal jeg gerne erklære, at vi for vort Vedkommende har ikke noget derimod. Jeg ved ikke, om den højtærede Finansminister maaske f. Eks. vil gøre Tingets ærede Medlemmer opmærksom paa de to forskellige Forslag, der i sin Tid er blevet fremsat i Kommissionen af Kommissionens Formand, og hvoraf det sidste kom til at danne Grundlag for de Forhandlinger, der blev ført i Kommissionen, og som resulterede i det positive Resultat, vi er naaet til. Jeg for mit Vedkommende og vi fra vor Side skal ikke have noget imod, at disse Forslag bliver offentliggjort.

Men jeg vil i det hele sige, at jeg synes alligevel, det er af en noget særegen Karakter, hvad vi er blevet stillet overfor under denne Forhandling, nemlig at man for det første i Kommissionen er gaaet med til en enig Indstilling, og denne Indstilling bliver antaget af Ministeren og forelagt som Lovforslag, og at saa dette følges af Udtalelser af Ministeren og Regeringspartiernes Ordførere, gaaende ud paa, at man vilde hellere have haft det noget anderledes. Den højtærede Minister ved jo meget godt, og Tingets ærede Medlemmer vil forstaa, at i den Kommissionsforhandling og -behandling, der fandt Sted i Perioden fra Maj Maaned 1929